PÄRSKE

HELSINGIN MELOJIEN JÄSENLEHTI
1/2016

PÄRSKE 1/2016

Helsingin melojien tiedotuslehti

ISSN 1239-1107

TOIMITUS JA TAITTO — Eeva Hagel; parske@helsinginmelojat.fi
KANSIKUVA + TAKAKANSI — Ikka Salmi (kuvassa pj Ville ilman kajakkia) Ilkka Salmi

PAINOPAIKKA — Unigrafia Oy

HEMEN TOIMITILAT — Soutustadion SS (valkea betonirakennus)
Mustikkamaa MM (puutalo Mustikkamaan sillan länsipuolella)
Korjauspaja Kampissa, Köydenpunojankatu 4, ajoportti. Tila 16

HEMEN TOIMIHENKILÖT

Puheenjohtaja	Ville Teittinen; puheenjohtaja@helsinginmelojat.fi puh.050 350 3778
Varapj	Juha Nieminen
Sihteeri	Pauli Lönnroth, sihteeri@helsinginmelojat.fi
Muut hall.jäsenet	Tarja Niskanen
Jäsensihteeri	Viktoria Sjöberg; jasenasiat@helsinginmelojat.fi, puh. 050 50 28 052
Koulutus (koord)	Kikka Salmi; koulutus@helsinginmelojat.fi
Retkiryhmä (koord	Mirja Hämäläinen; retkiryhma@helsinginmelojat.fi
MM vajavastaava	Jukka Honkala; jukkahonkala@welho.com, 040 507 0880
SS vajavastaava	Jyrki Uotila; jyrki.uotila@luontopalvelut.fi, 0400 831 404
Päivystysvastaava	Atte Karhima, atte.karhima@lemminkainen.com
Turvallisuusvastaava	Timo Junttila
Tilastovastaava	Annika Leipälä
Taloudenhoitaja	Viktoria Sjöberg; talous@helsinginmelojat.fi
POSTIOSOITE	Helsingin Melojat ry, PL 944, 00101 Helsinki

SI-SÄL-TÖ-

Puheenjohtajalta ..... s 4
Lähivesille! ..... s 5
Muinaisretket - Hemeläistä perinnettä 15 v! ..... s 6
Kivijumalan kultti - Muinaisretki 2016 ..... s 8
Ensimmäinen kesä Hemessä ..... s 14
On Vantaassa supattu ennenkin .....s 16
Reskutusleiri - kesäistä puljailua ja seurojen välistä yhteistyötä .....s 20
Melontareitti Repovesi-Kuolimo-Mäntyharju-Repovesi (lyhennelmä) .....s 26
Kuvia SS-vajatalkoista .....s 27
Melontaa Lofooteilla 2016 .....s 28

kuva: Ilkka Salmi

Puheenjohtajalta

Aktiivisin melontakausi alkaa olla taas lopuillaan, vaikka jotkut meistä koputtelevatkin kepillä jäätä juurikin kun sitä on tulossa ja kun se on lähdössä. Kulunut kausi on sujunut hienosti. Kalustossa on toki pientä laittoa talven aikana, mutta eiköhän jäsenistömme hio, hinkaa ja laminoi sen talven aikana kuntoon kohti uusia seikkailuja. Seuratkaa tarkkaan postianne ja muuta mediaa niin pääsette mukaan haistelemaan hartsia. Uuden kauden alkaessa seuran aukkopeitekäytäntö muuttuu. Tulevaisuudessa jokaisella paatilla on oma paattikohtainen aukkarinsa. Lisäksi seuralla on jonkin verran neopreenisia aukkopeitteitä enemmän meloneille, jotka osaavat irrottaa sellaisen nurinpäinkin aallokossa. Idea tulee olemaan se, että aukkopeitettä säilytetään kajakin perässä, jolloin käyttäjillä ei mene aikaa etsiskelyyn. Talvikautena parittoman viikon lauantaina klo 17.40-20.00 seuralla on jäsenmaksuun kuuluvat halliharjoitukset Kauniaisten uimahallissa. Siellä saa rauhassa kaatuilla, kiivetä ja kokeilla vaativampiakin temppuja. Hemen hallitus vastaa yhdistyksen hallinnosta ja me kaikki jäsenet yhdessä toiminnasta: retkistä, koulutuksesta, korjauksista, vajoista jne. Tämä kaikki kiva toimii vastavuoroisuusperiaatteella. Kun yhdet tilaavat erätaitokouluttajan pitäämään erätaitokurssia, toiset voivat kutsua porukkaa kanssaan melomaan joelle ja kolmannet syömään pitsaa ja korjailemaan kanootteja.

Kiitoksia kaikille kuluneen vuoden hienoista tapahtumista

Ville Teittinen
Puheenjohtaja

HeMen pikkujoulu
pidetään sunnuntaina 27.11.
Hietsun Paviljongissa, Hietaniementie 9 klo 18.
Ohjelmassa kuvia kesän retkiltä,
pientä kilvoittelua, syömistä ja
vuoden 2016 hemeläisen valinta.

Lähivesille!!

teksti: Hanna-Elina Yli-Koski
kuva: Laura Pimiä

Helsingin ja Espoon vesillä on paljon hyviä melontakohteita. Soutustadionilta kun lähtee niin voi meloa esimerkiksi Mustasaareen, jossa on melojille oma rantautumispaikka. Mustasaari on kuulu suurista korvapuusteistaan, joten kannattaa ottaa rahaa mukaan. Toinen iltamelontakohde on Tarvaspää, jossa on myös kahvila. Sinne on hyvä soittaa etukäteen, varsinkin huonolla säällä. Kolmas klassinen melontalenkki on Ykän kymppi, joka kiertää Seurasaaren, Mustasaaren, Kuusisaaren ja Lehtisaareen. Päiväretkille sopivia kohteita ovat Käärmeluodot ja Varsasaari.

Mustikkamaalta lähtiessä on vähän huonosti rantautumispaikkoja iltalenkeillä. Yksi peruslenkki on Tammisalon kierto ja siihen voi lisätä Vartiosaaren, niin saa vähän pidemmän lenkin. Toinen vaihtoehto on meloa Kulosaaren ympäri, ja Suomenlinnaankin pääsee meloen. Muita Mustikkamaan tarjoamia mahdollisuuksia ovat Töölönlahti, Vanhankaupunginlahti ja päiväretkille Kalliosaari, Hattusaari ja Malkasaari.

Kuva: Laura Pimiä: Kesäranta

Muinaisretket –

HeMeläistä perinnettä jo 15 vuotta

kirjoittajat: Pasi Mäenpää & Ilkka Salmi

Marja-Terttu ja Timo osoittavat Karhusaaren kalliomaalauksen Konnivedellä Iitissä

15 vuotta sitten marraskuussa 2001 pidettiin Helsingin melojien vuosijuhla Villa Salinissa Lauttasaaressa. Illan kuluessa kaksi hemeläistä, Timo Lampinen ja Marja-Terttu Posa, huomasivat olevansa molemmat myös arkeologian harrastajien Ango ry:n jäseniä. Virisi ajatus arkeologishenkisestä melontaretkestä.

”Marraskuussa on helppo luvata järjestää melontaretki seuraavana kesänä, ja me lupasimme. Kun kevättalvella alettiin laatia HeMen retkikalenteria, meitä alettiin hätyytellä ja kysellä retkitietoja. Retken ajaksi laitettiin joku kesän alun viikonloppu, ja järjestettiin suunnittelutapaaminen. Sinnehän ei tullut meidän lisäksemme muita kuin Pasi, eikä se viikonloppukaan sopinut kenellekään meistä. Siinä tapaamisessa taidettiin jo päättää retkikohteeksi Repovesi, ja retki siirrettiin elokuulle. Enimmillään ilmoittautuneita oli yli kymmenen, joka oli mielestäni hurjan paljon. Lähtijöitähän oli sitten kahdeksan.” (Marja-Terttu)

”En minä mitään erityistä muistaakseni ajatellut, olin ihastunut asiantuntevasti opastettuun arkeologiseen retkeilyyn henkilöautolla, kävellen, busseilla, ja toisaalta olin ihastunut melontaan. Oli ilmeistä että nämä kaksi ihastusta voi yhdistää toisiaan täydentävästi ja niin, että lopputulos on joka tapauksessa täyteläisempi kuin jompikumpi yksin. On vaan hauskaa jakaa hienoja elämyksiä ja ihastuksia, ja koettaa tartuttaa muihinkin löytämiään hurmaavia hulluuden lajeja.” (Timo)

”Ensimmäisellä retkellämme Timo alkoi miettiä seuraavan kesän retkeä, että voimme järjestää sen sellaisille vesille, jotka meitä kiinnostavat. Tämmöinen seutu oli Vanajavesi, ja siitä ajatuksesta lähti joka toisen kesän Kokemäenjoki-projektimme. Minua kiehtoi alusta asti, että maalauksia ja ympäristöä pääsee katselemaan vesiltä. Se on aivan toista kuin tulla maitse katsomaan maalausta. Kalliomaalaukset ja muut muinaisjäännökset ovat tulleet tutummiksi, kun niillä on käynyt eri retkillä. Pientä hytinää aiheuttaa aina, että löytyykö se kalliomaalaus tai muu kohde, jota on ollut tarkoitus katsoa. Maalaukset ovat löytyneet, mutta sitä kuppikiveä Aulangon jälkeen Kirstulankärjessä ei.” (Marja-Terttu)

”Kyllä retket ovat jollain tapaa jopa ylittäneet odotukset. Siihen on vaikuttanut niiden suosio, mutta se – ja tämä on vaikuttanut myös suosioon –, että ne on kronikoitu ja dokumentoitu kertomuksin ja valokuvin korkeatasoisesti. (Historian ikiopiskelijana minua lämmittää, että saatiin retkikertomus myös esimerkiksi Eino Jutikkalan elämäkerran yhdeksi lähteeksi). Ja tietenkin miellyttävä (tarkoittanee rento, hauska) porukka yleisesti, ja miellyttävän ydinporukan muodostuminen. Itse asiassa olen välillä ihmetellyt, että miten kauan porukka viitsii olla mukana, koska joskushan kaikki kivakin päättyy, tai ainakin kunkin yksilön osalta. Minua on kutkuttanut esimerkiksi se, jos retkueen jäsenissä joku on perehtynyt kohteiden nykypäivään ja tai varsinkin menneisyyteen jopa paremmin kuin minä tai Marja-Terttu. (Timo)

Jokaisesta muinaismelontaretkestä on siis tehty retkikertomus, joka on julkaistu HeMen Pärske-lehdessä – osa myös arkeologian harrastajien nettisivuilla ja yksi Meloja-lehdessä. Tekstit on kirjoittanut Pasi Mäenpää ja kuvat on ottanut Ilkka Salmi. Palatessamme elokuussa 2011 kymmenenneltä muinaismelontaretkeltä Sastamalasta Ilkka keksi, että retkikertomukset pitäisi koota yhteen kirjaksi ja antaa Timolle ja Marja-Tertulle kiitokseksi retkien vetämisestä. HeMen hallitus myönsi rahat kuvakirjan tekoon. Ilkka teki työn eli kokosi aineiston ja taittoi sen kirjan muotoon. Kirja Luovutettiin Timolle ja Marja-Tertulle HeMen vuosijuhlassa. Painetun kirjan löytää myös seuran vajoilta, ja siihen voivat tutustua kaikki hemeläiset ja ehkä muutkin kulttuurihistoriallisesta retkeilystä kiinnostuneet.

Muinaisretket kronologisesti

2002 Repoveellä, laulumailla
2003 Historiaa ilman että hitaampaakaan melojaa heikottaa
2004 Heinola rock & paint
2005 Vanajavesi 2: Suomen sydän
2006 Iittiläinen elämysklusteri
2007 Tavastian laulukuoro
2008 Yövesi eilen, tänään
2009 Narva, nokia ja Melo
2010 Ikuinen paluu
2012 Kivijärven kalliotaidemuseo
2013 Voimavirtaa
2014 Muinaismelontaa vedellä ja ilman
2015 Virta vie muinaisrantaan
2016 Kivijumalan kultti

Kaikki muinaisretkien Pärskeessä ilmestyneet jutut on luettavissa blogissa:
http://muinaisretket.blogspot.fi/

Kivijumalan kultti

Muinaisretki 2016

teksti: Pasi Mäenpää
kuvat: Ilkka Salmi

Taipalsaari. Nimi kertoo että ollaan vesiteillä ja maissa vain käymäseltään. Ajamme silti suoraan vuokramökille eikä paatteja tänään kastella. Matkalla katsastimme Lampisen kanssa linnavuoren, kivikautisen asutuspainanteen ja pari rantautumispaikkaa sunnuntaille. Isolla köörillä kulkiessa on logistiikan toimittava.

Kiva rantapaikka, panen saunaan heti tulta ja Auli katoaa kantarellimetsään. Ahneus on kuolemansynti ja omavaraisuusaate sen vakavin muoto. Isäntä käy juttelemassa. Pellot on paketoitu ja venäläiset mökkivieraat harvenneet, sentään maantiepenkereiden jakaman Pien-Saimaan vesi puhdistunut. Illan pimetessä siirretään pihatuolit rantapellon laitaan ja etsitään mukava asento katsoa ylös.

Sataa valokiviä

Intergalaktinen standardoimiskomitea päätti parituhatta vuotta sitten Swift-Tuttle -komeetan räjäyttämisestä siten, että Pyhän Laurentiuksen kyyneleet satavat joka vuosi Hemen muinaismelontaretken aikaan. Tunnetaan myös nimellä Perseidit.

Vuonna 1571 Taipalsaari erkani emäpitäjä Lappeesta, jonka vaakunassa samainen Pyhä Lauri kantoi halsteria. Ei hän kalamiehiä ollut vaan hänet itsensä paistettiin sellaisessa 10. elokuuta vuonna 258, kun oli tuonut Rooman köyhät muka seurakunnan aarteina perisyntisen ahneelle keisarille.

Vuonna 2003 meloimme Janakkalan Pyhän Laurin kirkon ohi, silti vaeltamatta pyhiin ja tuijoteltuamme taivaalla silloin punoittanutta Marsia. Eilen ei tehnyt pahaa palvoa sodan jumalaa, tänään jossain tehdään lisää marttyyreja. Lampista kiinnostavat erikoiset rantakivet. Nakkaan kurillani kiukaankiven pihanurmelle ihmeteltäväksi.

Taivaallinen logistiikka on kohdillaan, sillä pian kivi vetää valkeita viivoja yöhön, vaikka harvakseltaan. Toiko joku tuollainen elämän maahan? Kun Tiina puuskahtaa, ettei täällä mitään näy, aina pullahtaa yksi. Etteikö kansalaista nyky-yhteiskunnassa kuulla. Yöpuuni löydän tuvan lämpimästä, muutaman muun kera, loput telttakylästä.

Demokratiaa!

Aamulla ihmiset luulevat, että makuuhuoneeni jääkaappi ja kahvinkeitin ovat yhteiskäytössä. Päivästä tulee tuulinen. Se yltyy pykälä pykälältä, kun kaarretaan niemien takaa kohti etelää. Tokeinniemen muinaishautaa ei pusikolta nähdä. Kannuksen muinaislinna kalliomaalauksineen – harvinainen yhdistelmä muuten – tunkee kalliokiilana vesiteiden risteykseen.

Punaista löytyy mutta ilman hääppöistä taidevaikutelmaa. Koukkukätisiä hahmoja siinä pitäisi olla aika tiheässä sotkussa, ehkä hirvikin. Hahmotus on valosta ja säästä riippuvainen, ja harjaannuksesta. Ärisen kun jotkut eivät löydä maalauskohtaa, vaikka se minun silmääni on ilmeinen.

Tuulta päin. Aalto ei ole vielä kummoinen ja päätän vetää vastatuulisen selän yli. Väärä ratkaisu. Peräpää hyytyy ja lähdetään kiertoreitille. En osaa päättää, mitä tehdä. Ensimmäistä kertaa Hemen tunnetussa historiassa reitistä äänestetään: mennäkö vastatuuleen Valkeisaareen vaiko myötäiseen Lintuinvuorelle ja sen viereen lounaalle. Selvä voitto helpolle elämälle.

Pizza, stobe ja bilis

Lintuinvuoren maalaus on vaatimaton, ja pohjukassa tuulee täälläkin. Etsin lounaspaikkaa kohdasta, jossa Etelä-Karjalan vesiretkeilykartan mukaan on rantautumispaikka. Ei ole kuin vanha mökkikylä, onneksi tyhjä. Pelkään koko lounaan, että isäntä hyökkää rähjäämään ja syö kostoksi kilohailini.

Tuuli on vain yltynyt, kun tyrkkäämme paatin kerrallaan hiekkarannalta vastaaaltoon. Räkä poskella kiskon Eriniemen suojaan odottamaan loppuporukkaa kokoon. Paluu kämpille on varhainen mutta onpa aikaa saunoa ja hömpötellä, lähteä vaikka kylille.

Rantaravintola soittaa keittiöön virkaapua, sillä nälkäistä melojaa änkeää sisään. Harri haastaa biljardiin ja häviää, kun lorauttaa aina kiven eikä kasia. Jätän autoni parkkiin, en promillejen takia vaan siksi, että tänne rantaudutaan huomenna ja autolla voidaan hakea loput. Antiikissa liikapromilleihin auttoi ametisti. Matkustan takapenkillä pötkölläni ihanien naisten sylissä, yhdellä on parta.

Voimakiviä

Nobel kurluttamattoman kahvinkeittimen keksijälle! Sunnuntaiaamuna tuuli on mennyt ja aurinko alkaa palata hommiinsa. Hinkkaamme kolmatta kertaa samaa kiitorataa tyyntyneelle selälle kohti Valkeisaarta, jonka maalauspaikka on alueen arvokkain. Löydettiin järvi-Suomen ensimmäisenä vuonna 1966, ja sen ympäristöä ovat arkeologit kaivaneetkin.

Kallio lienee ollut kulttipaikka, jossa on uhrattu samankaltaiseen tapaan kuin vielä seitakultissa pohjoisempana. Täältä on löydetty myös varhaisen metallikauden keramiikkaa ajalta hiukan ennen ajanlaskun alkua. Arvellaan, että kalliomaalausten magia olisi kestänyt noihin aikoihin asti.

Selitys siihen löytyy paitsi ammoisesta vesireitistä Väliväylän kautta Kymijokeen ja Suomenlahteen ennen kaikkea kallion voimakkaan ihmiskasvoisesta muodosta.

Nyt sitä ei puuston takaa hahmota. Miksei olisi kivijumalia, jos kerran on kivettyneitä peikkoja ja hiidenkiviä? Mooses löi vettä kalliosta, Pyhä Pietari uskoi kuin se. Joku nukkuu voimakivi tyynyn alla.

No, aamuteeveessä tutkijat kertovat puiden viestivän keskenään, ääntelevän, kuuntelevan ja vielä hoivaavan jälkikasvuaan. Kivi voi olla taivaallisen elämän voiman säilyke. Ilkka ja Pauli kiipeävät näyttämään muille paikkaa, josta löytyy punainen hirvenpäähahmoinen vene.

Tyhjät vedet

Aina puhutaan maaseudun pusikoitumisesta, mutta täällä on vetinen autiomaa. 1800-luvun lopulla alkoi Pien-Saimaan kulta-aika, kun höyrylaivaa ja purjelotjaa, venettä ja ruuhta seilasi tiheään saarten lyhyitä välejä. Sahatavara ja Pietari seutua pyörittivät. Maanteitä täällä ei siihen asti paljon ollutkaan, paitsi talvella jäisiä.

Lounastetaan Illkukansaaren nimennokassa. Saaresta ovat kotoisin Pakkasen kirjailijasuvun Kaija, Outi ja Jukka. Yövyin tässä viime kesänä, muistan rannan kiven ja lokin, joka omisti sen. Saarella tehtailtiin kulta-aikoina kymmeniä laivoja.

Kun tiet ja sillat tulivat pääsaariin, muuttui muu tienoo reuna-alueeksi ja tämäkin saari tyhjeni. Infrastruktuurilla on keskittävä vaikutus – kunnes tulee käänteinen infrastruktuuri ja jokaisella on oma aurinkovoimala ja 3D-tulostin.

Melotaan tihkuista selkää Ruusin Turasalon kupeeseen. Sen linnavuorella on jäljellä kivimuuri, jonka löysi 1960-luvulla muuan Ilkka Salmi. Ei näy vesille, ei pääse maihin. Linna kuulostaa hienommalta kuin pakolinna. Tarinan mukaan täällä kykittiin ja pelättiin Novgorodin vainolaista tuhat vuotta sitten.

Kalliolta kukkulalle

Linnavuorten merkitys on aika hämärä: mistä edes löytyi se väkimäärä, joka yhdellä järvellä kolmea linnaa muka miehitti ja puolusti? Todellisuus on pakkopullaa, tarina hillomunkki. Taas lähellä on kalliomaalaus, ehkä niillä täällä on todella yhteys, sotalinnoilla ja pilvilinnoilla. Turasaloja on kartalla vierekkäin kolme, sana tura viittaa kutupaikkaan.

Maalauksen päälle on vedetty nimikirjaimet ja sitä on käytetty kivääriammuntojen maalitauluna. Surkeata, toivottavasti edes puista löytyy älyllistä elämää. Itse kallio on upean uurteiseksi työstetty, sen loputtomia yksityiskohtia maalailisi kameralla tuntikausia. Saarelta löytyisi myös kivipaasi, joka tuskin kuitenkaan on muinainen uhripöytä vaan vain kivien päälle rekikelejä odottamaan nostettu lohkare, unohtunut hakea pois.

Maailmalla autoritaarisuus haastaa demokratian mutta Heme kulkee vastavirtaan. Äänestämme tarinan loppuratkaisusta: hiekkarantaan lähelle vai ravintolarantaan kauemmas? Päädytään venesatamaan, jonka naapurissa Vaaterannassa lepäävät 22 vainajan jäänteet kivikautisissa punamultahaudoissa. 5000 vuotta asutusta eikä siitä muuta jää.

Epilogina käydään autoillen Kuivaketveleen linnavuorella. Hengästyttävät portaat vievät korkealle halki kanjonimaisen kallioruhjeen. Nyt on sotalinnan makua: männyt kaatoon ja täältä näkisi kaiken. Paitsi sen tuleeko sota vai ei. Kallio on niihin jo kyllästynyt, ja männyt kuiskivat vain toisilleen. Löydän puolukoita mutten yhtään pokémonia.

Ensimmäinen kesä HeMessä

teksti ja kuvat: Laura Pimiä

Aikaisemmat kesät olen ihaillut melojia maalta ja haaveillut melontaretkestä. Kuitenkin kajakki ja muut välineet puuttuivat. En ollut ajatellut, että seuraan liittyminen voisi olla ratkaisu. Kavereilta kuulin HeMesta ja olin ihmeissäni, että voiko tosiaan olla paikka, jossa ensin oppisi melomaan ja saisi siten myös kajakkeja käyttöön. Ei muuta kuin tuumasta toimeen ja kurssille pyrkimään. Jonottaminen kannatti ja pääsimme ystäväni kanssa sopivalle melontakurssille!

Kun paikka kurssilla oli varmistunut, pääsimme jännittämään itse kurssia. Pelastautumisharjoitus oli se kaikkein suurin jännityksen ja jopa kauhun aihe… ”Miten ihmeessä vedestä pääsee pois, kuinka kylmää vesi oikein onkaan, kuinka paljon sen jälkeen paleltaa…” Koko ensimmäinen kurssipäivä teorioineen oli jännittävä. Paljon kaikkea uutta opittiin jo ihan kuivalla maalla, muun muassa ergonominen melonta-asento, oikeita termejä, melontaetikettiä ja lisätietoja seuran toiminnasta. Koko ajan takaraivossa kuitenkin kyti jännitys pelastautumisharjoituksesta.

Kun vihdoin päästiin vesille, opeteltiin varusteiden käsittelyä, oikeaa kajakkiin menotekniikkaa ja omien varusteiden suojaus. Teimme pienen melontaretken ja pääsimme jo fiilistelemään vesillä oloa. Pian pääsimme The Pelastautumisharjoitukseen. Ensin ohjaajat kertoivat mitä on odotettavissa ja näyttivät itse mallia. Sitten vain ohjaajien valvovien silmien alla menoksi: ensin ystäväni keikautti itsensä kajakista veteen ja sitten pääsin ”pelastamaan” eli neuvomaan ja avustamaan hänet takaisin kajakkiin. Oma rauhallisuus on tärkeintä! Kun seuraavaksi oli oma vuoroni olla vedessä, selkeät ohjeet todellakin rauhoittivat oloa. Etukäteen kauhistuttanut harjoitus oli nopeammin ja sujuvammin ohi kuin olisin ikinä etukäteen uskonut. Vesikin oli Mustikkamaan suojissa jopa lämmintä. Mieli oli kurssipäivän jälkeen iloinen, kun oli päässyt melomaan ja se kaikkein vaikein osuus oli jo tehty.

Seuraavilla kerroilla päästiin laajemmin tutustumaan erilaisiin melontatekniikoihin. Siinä avautuikin aivan uusi maailma. Olen aikaisemmin muutamia kertoja melonut, mutta tekniikkaharjoitusten lomassa ymmärsin, kuinka paljosta olen jäänyt paitsi; jo yksi tekniikkaharjoituskerta pätevien ohjaajien opetuksessa sai kajakin kulkemaan sujuvammin. Nyt ei tarvinut enää miettiä, että miten saa kajakin kääntymään tai että miten pystyy ahtaissa paikoissa samaan kajakin liikkumaan jopa sivuttain. Pieni tekniikkaopetus avasi jo aivan uuden maailman! Kurssin jälkeen oli itsestään selvää, että Hemen jäseneksi liitytään ja avain haetaan pikimmiten!

Ajatuksena oli hyödyntää paljon tiistaimelontoja ja ylipäätään Hemen tarjoamia melontamahdollisuuksia. Suunnitelma ei kuitenkaan täysin toteutunut; osin varmaan varovaisuus omista taidoista ja voimista sään suhteen verotti lähtöjä. Onneksi kuitenkin melontokertoja tuli.

Vaikka ensimmäisenä kesänä ei aivan niin paljon ja pitkiä matkoja ehtinyt meloa kuin toiveena oli enkä päässyt tiistaimelonnoille, niin rakkaus lajiin syntyi. Myös jonkinlainen HeMe-identiteettikin syntyi; On voinut hyvillä mielin kertoa siitä, kuinka hieno seura HeMe oikein on. Osallistuttaminen talkootöiden kautta on myös ollut hyvä tapa toivottaa uudet jäseneksi osaksi seuraa.

Olenko nyt siis ensimmäisen kesän jälkeen meloja? Mielestäni kyllä; pidän melomisesta, vedestä, aivan uudesta Helsingistä ja luonnosta, jonka löytää meloen. On ollut hienoa yhtenä iltana lenkkeillä Seurasaaressa ja seuraavana iltana kiertää se meloen, jälleen kerran merta ja Helsinkiä ihastellen, mutta uudesta näkökulmasta. Hämmästellen samalla sitä, kuinka Seurasaaren suuret kalliot näyttävät niin pieniltä mereltäpäin katsoen. Meloen olen löytänyt aivan uusia, paratiisimaisiakin paikkoja. Yksi sellainen on Mustasaari ja aamukahvi siellä kesken melontaretkeä. Ymmärrys Helsingistä merenrantakaupunkina onkin noussut ihan uudelle tasolle. Monta paikkaa jäi vielä tutustumatta. Jäi myös pieni kaiherrus siitä, että en päässyt useammin merelle. Onneksi syksylläkin voi vielä mennä melomaan ja uusi kevät tulee pian.

Oman kokemuksen vähäisyys on käynyt selväksi; Helsingin lukuisat melontamahdollisuudet, saati tekniikat joista en ole vielä kuullutkaan. Omaa tekniikkaa voikin kehittää vielä aivan uudelle tasolle. Nyt melontataitoni ovat vasta hyvän sään sunnuntaimelontatasolla. Hienoa olisi jos joskus tulevaisuudessa pystyisi tekemään vaikkapa eskimopyörähtyksen kajakilla!

Kiitos HeMe, että järjestätte todella tasokkaita alkeiskursseja, melontaretkiä ja ylipäätään mahdollistatte mahtavan harrastuksen! Onneksi pääsin mukaan HeMen alkeiskurssille!

On Vantaassa supattu ennenkin

teksti Petri Kosonen
kuvat: Marja-Liisa Kinturin arkistosta

Melonnan ja lainelautailun välimaastoon sijoittuva suppaus eli Stand Up Paddle Boarding on varmasti maailman nopeimmin kasvava vesiurheilulaji — joidenkin lähteiden mukaan boomaavin urheilulaji —yhtäkaikki. Sen läpilyöntivuodeksi voidaan määritellä ehkä 2013, jolloin Yhdysvalloissa siinä oli enemmän ensikertalaisia kuin missään muussa lajissa. Lajin alkuperän uskotaan olevan Havaijilla, tai sen esimuotojen Wikipedian mukaan jopa Afrikassa, missä ihminen on aikojen alusta yrittänyt välttää veden varaan joutumista. Suomeen laji rantautui ryminällä pari kesää sitten — toissakesänä myös HeMen tiloihin. Monille tulee varmasti kuitenkin yllätyksenä, että nyt niin trendikästä pystymelontaa harrastettiin myös Välimeren itäisessä perukassa jo ainakin puolivuosisataa sitten.

Beirutin ja Tel Avivin biitseillä hengenpelastajat tarkkailivat rantaelämää ja sen mahdollisia vaaroja lautojensa päällä seisten. Todistettavasti jo vuonna 1964 yksi heistä, libanonilainen Bahige W. Zuhairy meloi laudallaan Beirutista Kyprokselle 28 tunnissa. Aiheesta oli juttu Helsingin Sanomissa Zuhairyn vieraillessa Suomessa syksyllä 1975. Tuolloin Suomestakin tehtiin maahan vielä seuramatkoja. Tällaisella reissulla olivat olleet myös helsinkiläiset Jorma ja Marja-Liisa Kinturi, joiden luona meillä ”Suhariksi” ristitty suomalaisten vävypoikaehdokas asui tuona kesänä.

Seikkailijan kohtalokas kotiinpaluu

Zuhairyn vierailuun liittyi traaginen maailmanpolitiikkaan kytkeytyvä yksityiskohta. Hän oli palaamassa kotiin Budapestin kautta syyskuussa 1975, kun Malevin matkustajakone putosi Välimereen, aivan Libanonin rannikon edustalla. Kaikki koneen 50 matkustajaa ja kymmenen hengen miehistö saivat surmansa, eikä putoamissyytä onnistuttu tai haluttu selvittää koskaan. Tiedetään, että koneessa piti alun perin olla tärkeitä PLO:n jäseniä, jotka kuitenkin jäivät pois lennolta viime hetkellä. Oletetaan, että Malevin koneen pudotti ohjus joka ammuttiin sitä seuranneesta hävittäjästä. Tapausta seurasi monenlaisia salaliittoteorioita samana vuonna alkaneen Libanonin sisällissodan tiimoilta.

Kaksi vuotta myöhemmin Suharin kollega Ali Eskandanari tuli Suomen vierailullaan kertomaan Kintureille ystävänsä kohtalosta, tietämättä että tapaus oli aikoinaan uutisoitu Suomessakin, ja toimittaja Marja-Liisa Kinturi oli yhdellä puhelinsoitolla selvittänyt vieraansa kohtalon.

Ali Eskandanari jäi kuitenkin kylään niin pitkäksi aikaa, että ehti rakentaa Kintureille samanlaisen melontalaudan, jollaisen päällä hän kotonaan työskenteli. Lauta testattiin Vantaanjoessa Tapaninvainion uimarannalla, ja se herätti ansaittua huomiota. Aika ei ollut kuitenkaan meillä vielä kypsä purjeettomalle laudalle ja toiseksi, koko melontaharrastus oli tuolloin maassamme aallonpohjassa.

Toinen vesillelasku

Neitsytmatkan jälkeen lautaa oli pölyttynyt neljä vuosikymmentä Kinturien omakotitalon varastossa, kunnes elokuisena lauantai-iltapäivänä nostimme sen Marja-Liisan kanssa alas katon rajasta, kiinnitimme auton katolle ja ajoimme sen muutaman sadan metrin matkan Vantaan rantaan — samalle Tapaninvainion uimarannalle missä laudan ensimmäinen vesillelaskukin oli tehty.

Naapurit esittivät perusteltuja epäilyjä laudan merikelpoisuudesta, enkä itsekään ollut aivan varma siitä, mitä olin tekemässä. Mitä jos 39 vuotta aikaisemmin puisen kehikon ympärille viritetty ja öljymaalilla tiivistetty purjekangas repeäisi painostani ja pulahtaisin joen pohjaan? Se olisi vähintäänkin noloa näyttävien vesillelaskuvalmistelujen jälkeen. Lauta ei nimittäin ollut aivan yhtä helposti liikuteltava kuin sen uuden sukupolven seuraajat. Se painoi itseni verran, ja leveytensäkin vuoksi sitä oli mahdoton ottaa yksin kainaloon. Niinpä kääntelin sitä pää kerrallaan reilun kymmenen metrin matkan autolta vesirajaan.

Lauta tuntui heti paljon vakaammalta kuin sen uudemmat versiot. Sen päälle saattoi astua suoraan seisomaan. Kaksilapaista melaa kajakointityyliin pyörittäen värkki nousi yllättävän kevyesti vastavirtaan. Sen kääntäminen sen sijaan oli kulmikkaampi operaatio kuin modernilla SUP-laudalla. Pelkkä laudan peräosaan astuminen ei riittänyt, vaan meloa sai tosissaan molemmin puolin.

Loppujen lopuksi kaikki sujui kuitenkin hyvin. Purjekangas pysyi ehjänä ja vesitiiviinä, eikä lauta vajonnut Vantaan pohjaan. Siitä voisi olla ylpeä niin laudan rakentaja, kuin Välimeren pohjassa lepäävä Suharikin.

Petri kesällä 2016

Libanonilainen Bahige W. Zuhairy meloi 11 vuotta sitten 28 tunnissa Välimerta pitkin kansallisella melontaveneellä Libanonista Kyprokseen.

Libanonilainen ennätysmeloja ihastui Suomeen

Järvi-Suomi ja yyttävälliset ihmiset houkuttelivat libanonilaisen merenkulkijan Bahige W. Zuhairyn, 42, vierailulle maahamme. Zuhairyllä on nimeämän erikoislaatuinen maailmanennätys: hän on ainoa ihminen, joka on meloman Libanonista Välimeren yli Kyprokseen.

Zuhairy teki ennätysmatkansa vuonna 1964, ja käytti aikaa 28 tuntia. Kulkuväline ei ollut tavallinen kanootti, vaan kevyt "melontavene", jollaisia ihmiset käyttävät libanonin hiekkarannoilla huvitelakseen.

Kolmeen metriä pitkässä ja puolitoista metriä leveässä veneessä on umpinainen kansi. Melojan on seisttävä kannella, ja kuljetettava venettä tasapainoilemalla ja välillä melomalla pitkävartisella melalla. Sopivassa salkeksessa venettä voi käyttää istumalaudan tavoin.

Veto pisti liikkeelle

Zuhairy keksi ajatuksen matkata Kyprokseen lyötyään veton siitä, että sellaisella veneellä voisi kulkea pitkiäkin matkoja. Itsellä ei ollut mitä varustelta mukanaan kuin simahousut yllään ja vesipullo sidottuna veneen kannelle. Saatuaan seuraa ukkarohkeasa yrittäjää valmiina suttamaan.

"Ensimmäiset kymmenen tuntia menivät hyvin", Zuhairy kertoo. "Ilma oli suosiv, eivätkä haitkaan ahdistelleet, vaikka eilin pelänyt niitä." Aivan ase miehellä oli pieni kirves vyötärölä.

"Pimeän tullua saatoveneen valot joutuivat kuitenkin epäkuntoon, ja ekyin siitä. Kaikki ruoka ja muut varusteeni katosivat laivan mukana. Siitä lähien joudun juomaan merivettä."

Maihin ilman passia ja rahaa

Kahden päivän ponnistelu:on jälkeen libanonilainen saapui Kyproksen rannikolle ilman passia, vaatteita tai rahaa. Poliisit otiivat maailmanennätysmiehen huostaansa, kunnes ekayvyt laivaa lähti perille ja tä miehen tavarat.

Kyprokselle Zuhairy käyi tervehtimässä arkkipiispa Makariosta, jolle hän oli sähköttänyt yritykseestään etukäteen.

"Olin tietysti hyvin väsynyt pari päivää, mutta toivuin nopeasti. Hyvä kunto ja meren tuntemus auttoivat minut meren yli melko hyvässä kunnossa. Pimeys oli sitäsitäkin alinta hankaluus, ja siitä suunnistin tähtien avulla." Kohtmatkan melojamestari teki sentään lentäen, ja jätti veneensä Kypreksselle.

Aikomaan suurta kohua herättäytiä retkeä ei kukaan ole yrittänyt vuoden 1964 jälkeen. Zuhairykin on pyyteilyt rannikoi lähtöyrityksensä aatuaan tavoitteensa loppuun ja nimensä Ennätysten kirjaan. Nykyään hän opettaa Libanonissa hengenpelastusta.

LEENA HÄRKÖNEN

Talvella 1975

Helsingin Sanomat 4.9.1975

Hesarin leike vuodelta 1975 ja kuvissa poseeraa itse Zuhairy

Ali Eskandanari, Jorma Kinturi ja sup-lauta vuonna 1977

Libanonilainen seisten melottava lauta

Siinä missä moderni SUP-lauta on yleensä noin kolme metriä pitkä ja 70—80 senttiä leveä, libanonilaisen rakentama lauta on selvästi suurempi (380x100cm), joten sen päällä voi tehdä vaativampiakin jooga-asanoita. Lauta kantaa helposti kaksikin keskikokoista miestä ja painaakin saman verran kuin yksi heistä. Sen varustukseen kuuluu kaksi 280 cm pitkää kaksilapaista melaa, ilman nykyistä säätömekanismia. Laudan peräosassa on kaksi pienehköä evää.

Reskutusleiri

- kesäistä puljailua ja seurojen välistä yhteistyötä

Teksti: Ville Teittinen
Kuvat: Ville Teittinen,Kikka Salmi, Jussi Pulkkinen

Helsingin Melojilla, Merimelojilla ja viime vuodet myös DK:lla (Drumsö Kanotister) on jo kuuden vuoden ajan ollut tapana kokoontua harjoittelemaan pelastuksia kokonaiseksi viikonlopuksi Lauttasaaren länsipuolella sijaitsevaan Merimelojien tukikohtaan Mäntysaareen. Pelastusharjoittelijoita on ollut muutamasta kymmenestä yli viiteenkymmeneen.

Hedelmällistä yhteistyötä

Yhtenä kantavana ajatuksena leirissä on ollut naapuriseurojen melojien kanssakäyminen. Vaikka tutulla lähivesillä useinkin tullaan vastaan, niin harvemmin sitä tulee harjoiteltua tuntemattomamman melojan auttamista tai muuten vaan jutusteltua naapuriseuraisen kanssa melonnasta ja maailman menosta. Samalla iltanuotiolla kuullaan naapurien retkipaikoista ja seurakäytännöistä ja vaihdellaan kuulumisia. Tänäkin vuonna itse jutustin pitkät tovit DK:n vajakirjavastaavan kanssa siitä mitä niillä tiedoilla tehdään ja miten - kun pitää miettiä seuraavan vuoden paattihankintoja. Mäntysaaren lämpimissä vesissä on syttynyt myös läheisempääkin kanssakäymistä, seurainvälisen kohtaamisten seurauksena on syntynyt useampikin pariskunta.

Mäntysaari

Mäntysaari sijaitsee reilun tunnin matkan päästä vajoilta Lauttasaaren lounaispuolella. Se on alunpitäen ollut huvila- ja kalastajasaari, jonka omistus on sittemmin siirtynyt suureksi osaksi Helsingin kaupungille. Merimelojat on saanut kaupungilta hallintaansa ison tontin, jolla on tupa, sauna, nuotiopaikka ja hyviä telttailupaikkoja. Saarella on lisäksi muutamia mökkejä, huviloita ja vanha autio kalastajatila. Jokaisella leirillä on ollut vasta harrastuksensa aloittaneita, jotka ovat samalla tehneet ensimmäisen kanoottiyöretkensä ja saaneet vinkit kanootin pakkaamiseen ja sopiviin retkeilyvarusteisiin.

Puljaamista, uintia ja pelastautumista

Leirin ohjelma sopii kaikenlaisille melojille. Onpa leireillä nähty kajakkikoiria ja lapsiakin. Leirimäisessä ohjelmassa päivä on aloitettu Kikka Salmen ohjaamalla kehonhuollolla ja melojan voimistelulla ennen kuin on siirrytty päivän kolmeen ohjelmarupeamaan.

Alkuun harjoitellaan pelastukset kuivalla maalla ja sitten siirrytään veteen. Perusidea on totutella veteen pareittain. Tehdään kuperkeikkoja, kaatuillaan ja noustaan. Kun aikaa on riittävästi voidaan kokeilla, erilaisia kajakkeja ja pelastautumisia yksin ja ryhmässä. Vielä ei leirille ole tullut avokanotisteja, mutta ehkäpä ensi vuonna. Variaatioitahan iso melontaporukka ja aina niin ehtymätön netti tuntevat hurjasti: T-reskutus eri versioilla, jalkalukko (heel hook), tikapuut (ladder), ryömintä (scramble), kontaktihinauksia, kauhominen (scoop), kaikki vedessä, melakellukeharjoituksia (pari tekniikkaa), re-entry ja roll kellukkeella, avustettu ryömintä, kajakin yli -reskutus, hinauksia lyhyellä köydellä, hinaus toinen veden varassa, toinen taka-

kannella... jne.

Ohjelma elää sopivasti leiriläisten toiveiden mukaan. Tärkeää on että kaikkien rutiinit kehittyvät ja päästään tilanteeseen, missä kaatumisen jälkeen kaikki osaavat toimia ja päästään taas nopeasti jatkamaan matkaa.

Kesällä on miellyttävä kokeilla kuinka pitkän matkan sitä pystyykään uimaan kanoottinsa kanssa tai kelluntaliiveillä. Reilun kilometrin ympärysmitaltaan oleva saari on hyvä harjoitus miettiä sitä, mitä jaksaisi jos kaatuisi jollain ylityksellä, eikä pääsisikään paattinsa kyytiin - saati että se karkaisi tuulen mukana.

Parin tunnin puljaaminen meressä vaatteet päällä tai märkäpuvussa alkaa pian tuntua luissa ja ytimissä, mutta Mäntysaaren koko leirin lämmin sauna sulattaa ne pian.

Idea jakoon

Idea syntyi aikanaan Helsingin Melojien Jari Marnon ja Merimelojien Jussi Pulkkisen ja Linda Varteman yhteisestä pohdinnasta. Reskutusleirityyppinen yhteisöllinen taitoharjoittelu ja seurayhteistyö on mainio tapa vahvistaa seuratoimintaa, lisätä melontaturvallisuutta ja vahvistaa melojien taitoja. Jari jarimarno@gmail.com ja Jussi mielellään jakavat kurssiohjelmaa ja antavat vinkkejä, jos vaikka joskus jotkut toisetkin seurat tarttuvat ajatukseen.

Melontareitti Repovesi-Kuolimo-Mäntyharju-Repovesi

Teksti: Pasi Mäenpää,
edit. toimitus

Koko retkikertomus on luettavissa Hemen jäsensivuilta!

Kiertoreitillä on mittaa 170 km ja sen varrella on seitsemän kantopaikkaa tai maataipaletta. Pisimmät ylitykset syntyvät vedenjakajilla siirryttäessä Kymijoen vesistöstä Vuoksen vesistöön (2 km) ja takaisin (4,5 km). Suosittelen reittiä rehkimistä pelkäämättömälle ja pientä seikkailua Etelä-Suomesta etsivälle melojalle, jolla on jonkin verran kokemusta järvimelonnasta ja pienistä koskista – ja ylityksistä.

Reitin alkumatka on enimmäkseen pieniä järviä ja jokia, kun taas jälkipuolisko melotaan keskikokoisia järvenselkiä ja kapeikkoja. Ihan korvessa ei olla vaan reitille osuu puoli tusinaa mukavaa rantaravintolaa tai -kahvilaa ruokatarjoiluineen, juomavesineen ja latauspaikkoineen. Niiden ansiosta paattiin ei tarvita kuin päivän tai parin vedet ja muonat, mikä helpottaa huomattavasti maataipaleita.

Kalustoksi suosittelen muovikajakkia, jota voi käsitellä huolettomammin sekä ylityksissä että kivisissä koskissa. Kajakkikärry on välttämätön varuste ja ylitysten muutamat kohdat ovat fyysisesti vaativia. Inkkarilla eli avokanootilla melominen onnistuu heikohkoilla tuulilla tai hyvillä taidoilla, varsinkin reitin alkupuoliskolla.

Reitillä on neljä pientä koskea, joissa vesi lienee vähissä loppukesäisin. Juhannuksen jälkeisellä viikolla 2016 reitin meloneena arvioin kaikki kosket luokkaan I (helppo).

Aloitimme retken Repoveden Lapinsalmen melontalaiturista, mutta muitakin vaihtoehtoja tietysti on. Nopeimmin Helsingistä päin tultaessa viitostietä lähes perille ajaen tavoittaisi Miekankosken, jolloin järvi- ja jokiosuudetkin rytmittyisivät mukavammin.

Retki pähkinänkuoressa: (retkitarina kokonaisuudessaan löytyy verkkosivuilta!)
1. päivä: seikkailumielellä latvavesille
Trackeri näytti päivän saldoksi 25 km, 7h 40min ja 3,2 km/h keskinopeutta.
2. päivä: rypemistä, selkiä, koskia
Päivän annos oli 33 km ja 8 tuntia melontaa tai muuta etenemistä 4,1 km/h keskinopeudella.
3. päivä: leppoisaa ja raskasta
Trackeri näytti 43 km, enimmäkseen melontaa.
4. päivä: Keisarinlähteeltä rankkasateeseen
Neljänkymmenen kilometrin päivä.
5. päivä: vastatuulinen paluu, yht 36 km.

Matkalla mökkisaunaan ihmeteltiin, miten hyvin pysyimme ennakoidussa ihanneaikataulussa, osin toki sään armosta. Se edellytti jonkinmoista suorittamisen meininkiä, mutta vain kolmas päivä pakotti varsinaisesti venymään. Ylimääräisiä ylityksiä ei ollut, tuulenkaatoja ei tarvinnut raivata. Kaverin olkapää ja minun kannikkani olivat ainoat terveydelliset hidasteet. Mökkejä nähtiin miljoona mutta tuskin yhdellä kymmenestä oli elämää. Ainoa millä suomalaista melontaretkeilyä voisi vielä parantaa on sovellus, jolla autiot saunat ja niiden rannat saadaan yhteisnautintaan.

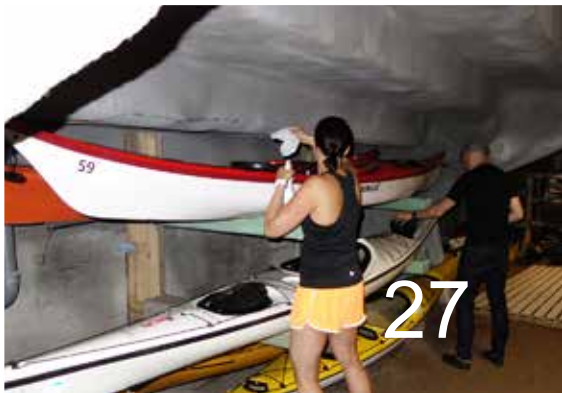

Melontaa Lofooteilla 2016

Teksti ja kuvat: Riitta Sirén

Paikallisen liikkeen ulkopuolella näkemäni kyltti ”Norway is not made for ass sitting in Lofoten” kuvaa hyvin millaisesta saaristosta on kyse. Lofootit on luontoretkeilijän aarreaitta! Me suuntasimme sinne juhannuksen jälkeen ensisijaisesti melomaan kajakit mukanamme.

Lofooteilla mittakaava on koko ajan hieman hakusessa, lumilaikkuiset vuoret kohoavat jopa tuhanteen metriin suoraan meren pinnasta. Vesi on kylmää, huikean kirkasta turkoosin/vihreän eri sävyissä ja laajoja valkoisia hiekkarantoja ja -poukamia paljastuu aina vaan lisää kaksi kertaa vuorokaudessa olevan kaksi ja puolimetrisen vuorovesivaihtelun seurauksena – maisema on jatkuvassa muutoksessa. Vesiraja voi olla kajakkia pakatessa vielä hetki sitten vieressä, mutta kajakin ollessa lähtövalmiina voi matkaa veden ääreen olla useita kymmeniä metrejä! Ahtaista paikoista ulos puskevan vuorovesivirran voimaa ja vauhtia on mukava seurata kunnioittavan matkan päästä sillalta, eikä olla sen vietävänä vesillä.

”Norway is not made for ass sitting in Lofoten”

Saapuessamme Lofooteille kuivapuku tuntui helteessä ”hieman” liioittelulta, mutta jokunen päivä eteenpäin päivälämpötilan normalisoituessa kymmenen asteen paikkeille, se oli varsin sopiva varuste.

Norjan jokamiehenoikeudet mahdollistavat leiriytymisen varsin vapaasti, joitakin luontorajoitusosia lukuun ottamatta, omien halujen ja suunnitelmien mukaan, valkoisten hiekkarantojen tuntumaan, tunturin rinteelle, vuonon pohjukkaan… vain luonto asettaa rajoitukset, haasteena välillä oli tosin löytää ”ei niin kalteva” alusta teltalle. Useimmilla leiripaikoilla emme

suinkaan olleet yksin vaan seuranamme oli miljoona pientä ystävää - polttiaiset, mäkärät, sääsket ja paarmat toivat oman kiusallisen lisänsä ja lukemattomat kutisevat paukamat. Huomasimme myös olevamme käkien suosiossa, olimme sitten ulkosaarilla tai tunturin rinteellä, niin öisin meille kukkui innokas käki. Kukuntakertojen laskeminen loppui yleensä sadannen kukunnan jälkeen, herätti myös hilpeyttä käen äänen välillä sortuessa. Lisäksi yöllä saattoi herätä korvan juuresta kuuluvaan karitsan määintään tai johtajalampaan kellon kilinään, ilmeisesi olimme niiden mielestä tiellä.

Meille sattui useamman kerran pitkä tyyni ajanjakso, jolloin usean päivän yhtäjaksoisen melontareissun tekeminen oli mielekästä. Tyynen veden pinnan ansiosta pääsimme tutustumaan myös vedenalaiseen maailmaan, aivan kuin akvaariossa olisi melonut, monenkirjavat meritähdet, -vuokot, -siilet, kalat, meduusat ja ravut elivät allamme omaa elämäänsä levälehvästöjen sisäisessä pienessä maailmassaan. Välillä oli hyvä nostaa katse taivaalle ja huomata lähes päivittäin yllämme liitävät lukuisat merikotkat. Toki oli päiviä, jolloin tuuli viuhui, aallot vyöryivät, vaahtopäät lensivät ja pilvet roikkuivat alhaalla kas-

tellen tehokkaasti tihkullaan ja peittäen vuoret. Silloin oli mukava hakeutua sivistyksen pariin kuumaan suihkuun kuitenkin ilman sisämajoituspakkoa, ruokakauppaan, kahvilaan, museoon tai patikoimaan.

Saukko, jonka olemme tottuneet näkemään lähinnä Korkeasaaressa, ei meistä paljon piitannut eräällä lähtöhiekkarannallamme ja jäljistä päätellen hiekalla lienee saman vuorokauden aikana astellut myös hirvi. Saukon lisäksi muitakin nisäkkäitä tuli vesillä kohdattua, eivätkä ne olleet melojia vaan editsemme lipui yhtenä päivänä valas, kyseessä oli ilmeisesti lahtivalas, joka onneksi ei ollut erityisen leikkisällä tuulella vaan piti oman suuntansa. Tunne vatsanpohjassani ei ollut ainoastaan mukavan jännittynyt vaan laittoi ainakin omaan melomiseeni vauhtia tavoitteena päästä mahdollisimman pian kiinteälle maalle. Toinen Lofooteilla tapaamamme merinisäkäs olikin sitten lähempää tuttavuutta kanssamme tehnyt pyöriäinen. Valaan jälkeen kohtaaminen pyöriäisen kanssa sujuikin jo varsin rauhallisesti ja kohtaamisesta nauttien, jopa kamera tuli muistettua kaivaa esiin ja näin tilanne ikuistettua.

Tässä vain joitakin tunnelmakuvia ja kokemuksia hienosta reissustamme

Port Payé
Finlande
135910
Posti Oy

ECONOMY

Posti Green

Lähettäjä: Helsingin Melojat ry, PL 944, 00101 Helsinki